

Ο ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ

(αρ. φυλλ. 32)

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ

Δεκέμβριος 2011

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΔΩΡΟ

Στους σκοτισμένους από τὰ πάθη λαοὺς βασιλεύουν οἱ πιδ σκοτεινοὶ τύραννοι καὶ κακοῦργοι τῆς ἐποχῆς τους. Τέτοιοι ἦταν καὶ οἱ λαοὶ καὶ οἱ ἄρχοντές τους τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦρθε ὁ Χριστὸς στὴ Γῆ. Ὁ Ὀκταβιανὸς ὁ αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης καὶ ὁ Ἡρώδης, ὁ Βασιλιάς τῆς Ἰουδαίας, χαρακτηρίζονται ἀπὸ ἱστορικούς τῆς ἐποχῆς τοὺς ἀνθρωπόμορφα θηρία. Ἀκόλαστοι καὶ ἐγκληματίες ὑπῆρξαν σὲ ὅλη τους τὴ ζωὴ. Χαρακτηριστικὸ εἶναι ὅτι ὁ Ὀκταβιανὸς ἔβγαλε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια τὰ μάτια τοῦ Γαλλίου τοῦ πραιτορα, προτοῦ τὸν ἀποκεφαλίσει ὁ δῆμιος. Καὶ ὁ Ἡρώδης ἔσφαξε τὴ γυναίκα του, τὰ παιδιά του καὶ, σχεδόν, ὅλους τους συγγενεῖς του, ἀπὸ φόβο μήπως τοῦ πᾶρουν τὴν ἐξουσία. Νὰ γιατί ὁ Χριστὸς γεννήθηκε σὲ στάβλο.

Μέσα, ὅμως καὶ στὴν πιδ σκοτεινὴ ἐποχὴ ὑπάρχουν πάντα κι' οἱ ἐξαιρέσεις, ποὺ φωτίζουν καὶ σώζουν τὸν κόσμο. Τὸ βλέπουμε στὰ πρόσωπα τῶν μάγων καὶ τῶν ποιμένων ποὺ ξεχωρίζουν ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ ἐποχὴ τους. Εἶναι σκόπιμο σήμερα νὰ σταθοῦμε, ἔστω καὶ γιὰ λίγο, μπροστὰ στοὺς μάγους καὶ τοὺς ποιμένες. Δείχνουν καὶ διδάσκουν στοὺς αἰῶνες δυὸ μεγάλα πράγματα: Ὅτι ἡ Θεότητα κρύβεται κάτω ἀπὸ τὴν ἀπλότητα. Καὶ ὅτι ἡ συνάντηση μὲ τὸ Θεὸ ἀπαιτεῖ κόπους καὶ θυσίες. Κάθε μεγάλο κατά-

κτιέται μὲ μεγάλες θυσίες. Οἱ ποιμένες ἄνθρωποι ἀπλοὶ ὅπως ἦταν, μόλις ἀκουσαν τὸ ἀγγελικὸ μήνυμα ἔτρεξαν ἀμέσως στὴ φάτνη καὶ προσκύνησαν τὸν Χριστό. Οἱ ἀπλοὶ βρῆκαν ἀμέσως τὸν ἀπλὸ Θεό. Οἱ μάγοι ἄνθρωποι σοφοί, καταρτισμένοι ἐπιστημονικὰ καὶ φιλοσοφικά, ἔκαναν μιὰ δύσκολη πορεία γιὰ τὴν ἐποχὴ τους, προκειμένου νὰ συναντήσουν τὸν Χριστό. Καὶ στὸ τέλος Τὸν βρῆκαν. Ὅποιος κοπιᾶζει γιὰ τὸν Χριστὸ ἀμειβεταί. Χωρὶς κόπους καὶ θυσίες εἶναι ἀδύνατο νὰ συναντήσουμε τὸν Χριστό. Ὅ-

ποιοὶ πῆγαν κοντὰ Του ὅπως οἱ μάγοι καὶ οἱ ποιμένες, μὲ διάθεση καὶ πνεῦμα ταπεινοφροσύνης, βρῆκαν τὸν Χριστό. Οἱ ἄλλοι, οἱ ἐγωιστές, ἀκόμη ψάχνουν. Θὰ εἶναι τιμὴ γιὰ ὅλους μας νὰ μιμηθοῦμε τοὺς μάγους καὶ τοὺς ποιμένες στὴν εἰ-

λικρινὴ καὶ ταπεινὴ ἀναζητήσή τους γιὰ τὸν Χριστό. Ἰδιαίτερα, μάλιστα, οἱ μορφωμένοι, ποὺ ἐκπροσωποῦν τοὺς μάγους στὶς τέχνες καὶ τὰ γράμματα. Καὶ κάτι ἀκόμα. Ἄς μὴν ξεχάσουμε νὰ Τοῦ πᾶμε κι' ἐμεῖς δῶρα. Οἱ ποιμένες τὸ γάλα καὶ τὴν ἀπλότητά τους. Οἱ μάγοι τὸ χρυσό, τὸ λίβανο καὶ τὴ σμύρνα. Ἐμεῖς ἄς Τοῦ δώσουμε τὴν καρδιά μας. Τὴ θέλει. Τοῦ εἶναι ἡ ὀραιότερη φάτνη. Εἶναι τὸ ὀραιότερο δῶρο μας στὸν Δημιουργό μας, γιὰ νὰ μᾶς μεταμορφώσει καὶ νὰ μᾶς θεώσει. Θὰ Τοῦ τὸ δώσουμε;

Εἶσαι ἁμαρτωλός; Μὴν ἀπελπίζεσαι. Μπῆς στὴν ἐκκλησία μὲ μετάνοια. Ἀ-μάρτησες; Πῆς στὸν ἀντιπροσώπο τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐξομολόγο. «Ἀμάρτησα». Το-σο δύσκολο εἶναι νὰ ὁμολογήσεις τὴν ἁμαρτία σου; Μὰ ἂν δὲν κατηγορήσεις ἐσὺ τὸν ἑαυτό σου, θὰ ἔχεις κατήγορό σου τὸ διάβολο. Πῆς τὴν ἁμαρτία, γιὰ νὰ τὴν ἐξαλείψεις. Δὲν χρειάζεται γι' αὐτὸ οὔτε κόπος, οὔτε πολλὰ λόγια, οὔτε ἔ-ξοδα. Ἔνας λόγος μόνο «Ἀμάρτησα». Ὁ πρῶτος δρόμος, τῆς μετανοίας εἶναι ἡ ὁμολογία. Ὁ προφήτης καὶ Βασιλιάς Δαβὶδ ἔπεσε σὲ διπλὸ ἀμάρτημα μοιχεί-ας καὶ φόνο. Εἶδε, λέει ἡ Γραφή, μιὰ ὥραία γυναίκα νὰ λούζεται, τὴν πόθη-σε σφοδρὰ καὶ στὴ συνέχεια ἀμάρτησε μαζί της. Καὶ ὁ Θεὸς τί ἔκανε; Τοῦ ἔ-στειλε τὸν προφήτη Νάθαν. Ὁ προφή-της ἦρθε στὸν προφήτη. Ἔτσι γίνεται καὶ μὲ τοὺς γιατρούς. Ὅταν ἓνας για-τρὸς ἀρρωστήσει, ἔχει τὴν ἀνάγκη ἄλ-λου γιατροῦ. Τὸ ἴδιο καὶ ἐδῶ. Προ-φήτης ἀμάρτησε, προφήτης ἔφερε τὸ για-τρικό. Ἐρχεται, λοιπόν, ὁ Νάθαν, μὰ δὲν τὸν ἐλέγχει ἀμέσως, μόλις μῆκε μέσα, οὔτε τοῦ λέει, «παράνομε καὶ μα-γαρισμένε, ποῦ ἔπεσες σὲ μοιχεία καὶ φόνο, πῶς ἐνῶ τόσο πολὺ τιμῆθηκες ἀπὸ τὸ Θεό, καταπάτησες τίς ἐντολές Του;». Τίποτα τέτοιο δὲν εἶπε ὁ Νάθαν, γιὰ νὰ μὴν τὸν κάνει πιὸ ἀναίσχυνο, γιατί ὁ ἁμαρτωλός, ὅταν ξεσκεπάζονται τὰ ἁμαρτήματά του, ὀδηγεῖται στὴν ἀ-διαντροπία. Τί τοῦ λέει, λοιπόν; «Βασι-λιά, θέλω νὰ θέσω ὑπὸ τὴν κρίση σου μιὰν ὑπόθεση: Ἦταν ἓνας πλούσιος κι' ἓνας φτωχός. Ὁ πλούσιος εἶχε πολλὰ κοπάδια προβάτων καὶ βοδιῶν. Ὁ φτω-χός δὲν εἶχε τίποτ' ἄλλο παρὰ μιὰ προ-βατίνα. Ὅταν λοιπόν, ἦρθε κάποιος ξέ-νος λυπήθηκε ὁ πλούσιος τὰ δικὰ του ζῶα κι' ἔσφαξε τὴν προβατίνα τοῦ φτω-χοῦ, γιὰ νὰ φιλοξενήσει τὸν ἐπισκέπτη του» (Β' Βάσ. 12 1-4). Καὶ ὁ Βασιλιάς τί ἀποκρίθηκε; Νομίζοντας ὅτι πρόκειται γιὰ ἄλλον, ὀργίστηκε ὑπερβολικὰ καὶ εἶπε στὸν Νάθαν. «Θάνατος πρέπει σ'

αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Καὶ νὰ δώσει ἐφτά φορὲς τὴν ἀξία τῆς προβατίνας» (Β' Βάσ. 12, 5-6). Ἀπόφαση αὐστηρή. Ἔ-τσι εἶναι, ὅμως οἱ ἄνθρωποι. Τοὺς ἄλ-λους τοὺς καταδικάζουν εὔκολα, μὲ με-γάλη αὐστηρότητα καὶ σκληρότητα. Τί κάνει τότε ὁ Νάθαν; Δὲν βάζει μαλακτι-κὰ στὴ πληγὴ γιὰ πολλὲς ὥρες, ἀλλὰ στὴ στιγμὴ χώνει τὸ νυστέρι βαθιά, γιὰ νὰ πονέσει τὸ βασιλιά καὶ λέει «Ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος ποῦ τὸ ἔκανε αὐτό». Καὶ ὁ Δα-βὶδ ἀμέσως ἀπαντᾷ. «Ἀμάρτησα ἐνώπι-ον τοῦ Κυρίου» (Β' Βάσ. 12-13). Δὲν λέει «ποιὸς εἶσαι ἐσὺ ποῦ μὲ ἐλέγχεις; Ποιὸς σ' ἔστειλε νὰ μοῦ μιλήσεις τόσο θαρρε-τά; Πῶς τολμᾷς νὰ κάνεις κάτι τέτοιο;» Ἀλλὰ συναισθάνεται τὴν ἁμαρτία του καὶ παραδέχεται. «Ἀμάρτησα ἐνώπιον τοῦ Κυρίου». Τότε ὁ Νάθαν τὸν βεβαι-ώνει. «Καὶ ὁ Κύριος συγχώρεσε τὸ ἀμάρ-τημά σου». Τὸν συγχώρησε, γιατί κατε-δίκασε τὸν ἑαυτό του. Ἔσβησε τὴν ἁ-μαρτία του, γιατί τὴν ὁμολόγησε μὲ γεν-ναιοφροσύνη. Ἡ ὁμολογία, λοιπόν, εἶ-ναι ὁ πρῶτος δρόμος ποῦ ὀδηγεῖ στὴ με-τάνοια. Ἀμάρτησες; Ἐλα στὴν Ἐκκλη-σία καὶ σβῆσε τὴν ἁμαρτία σου. Ὅσες φορὲς κι' ἂν πέσεις στὸ δρόμο, τόσες καὶ σηκώνεσαι· ἔτσι ὅσες φορὲς κι' ἂν ἀμαρτήσεις τόσες μετανόησε. Μὴν ἀπελ-πιστεῖς, μὴν ἀμελήσεις γιὰ νὰ μὴν χάσεις τὴν ἐλπίδα στὰ οὐράνια ἀγαθὰ, ποῦ προορίζονται γιὰ μας. Κι' ἂν ἀκόμα στὰ βαθιά σου γεράματα ἁμαρτήσεις, μετανόησε καὶ ἔλα στὴν Ἐκκλησία. Ἐ-δῶ εἶναι ἰατρεῖο, δὲν εἶναι δικαστήριο. Συγχώρηση δίνει, δὲν ζητάει εὐθύνη γιὰ τ' ἁμαρτήματα. Ἀφοῦ, λοιπόν, ὁ Κύριος τῶν ὅλων εἶναι τόσο φιλόανθρωπος, ἄς μὴν ἀδιαφορήσουμε γιὰ τὴ σωτηρία μας. Βασιλεία οὐρανῶν μας περιμένει. Ἄς μετανόησουμε λοιπόν, ἄς ταπεινωθοῦμε, ἄς πενήθσουμε, ἄς κλάψουμε. Μικρὰ εἶ-ναι ὅλα τοῦτα. Μεγάλα, ἀνώτερα, ἀπὸ τίς δυνάμεις μας, εἶναι ὅσα θὰ μᾶς δο-θοῦν ἀπὸ τὸ Θεό, ὁ παράδεισος καὶ ἡ οὐράνια Βασιλεία στὴν ὁποία εἶθε νὰ εἰσεέλθουμε ὅλοι μὲ τὴ χάρη Του.

Ήταν τὸ Καλοκαίρι τοῦ 1974. Τὰ τουρκικά στρατεύματα εἰσβάλλουν στὴν Κύπρο καὶ σκοποῦν τὸ θάνατο. Στὴ Μόρφου συμβαίνει ἓνα συνταρακτικὸ γεγονός. Τοῦρκοι στρατιῶτες συλλαμβάνουν δεκαπέντε χριστιανούς. Τοὺς φέρνουν στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ἑλληνοκυπρίου δασκάλου κι' ἐκεῖ τοὺς καταδικάζουν σὲ θάνατο. Ἐτοιμάζουν τὰ ὄπλα καὶ βάζουν τοὺς αἰχμαλώτους, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ μικρὰ παιδιά στὸν τοῖχο. Ὁρῆνος, κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολὺς. Τραγικὲς στιγμὲς γιὰ τοὺς μελλοθανάτους. Περιμένουν μέσα σὲ κλίμα φόβου καὶ ἀγωνίας τὸν Τοῦρκο ἀξιωματικὸ νὰ ἔλθῃ καὶ νὰ διατάξῃ τὸ «πῦρ» γιὰ νὰ τοὺς φονεύσει. Στρέφουν τότε τὸ νοῦ τους καὶ τὴν καρδιά τους στὴν ἐλπίδα τῶν ἀηλιτισμένων, στὴν Παναγία μας. Καὶ προσεύχονται ὅλοι τους θερμὰ γιὰ τὸ τελευταῖο τους ταξίδι καὶ ἰδιαίτερα ὁ δάσκαλος, στὴν αὐλὴ τοῦ ὁποῖου θέλησαν νὰ τοὺς ἐκτελέσουν. «Παναγία μου πρέσβευε ὑπὲρ ἡμῶν. Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, συγχώρεσέ μας καὶ δέξαι μας κοντὰ Σου. Μνήσθητι ἡμῶν, Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου...» καὶ ἄλλα πολλά. Ὁ Τοῦρκος ἀξιωματικὸς ἔρχεται, κοιτάζει τοὺς στρατιῶτες του μὲ τὰ ὄπλα, κοιτάζει βλοσυρὸς καὶ τοὺς μελλοθανάτους Ἑλληνας καὶ τίς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιά. Ρίχνει μιὰ ματιὰ πρὸς τὰ πάνω καὶ βλέπει μιὰ κληματαριὰ νὰ ἀπλώνεται καὶ νὰ σκεπάζει τὴν αὐλὴ. Ζητάει ἓνα τσαμπὶ σταφύλι, γιὰ νὰ παρατείνει ἔτσι σκόπιμα τὴν ἀγωνία τῶν αἰχμαλώτων καὶ μελλοθανάτων. Παίρνει τὸ τσαμπί, μὰ ἐνῶ εἰσιμάζεται νὰ τὸ φάγῃ, ἀκούγεται δυνατὴ ἢ φωνὴ τοῦ δασκάλου. Μὴν τὸ φᾶ! Προχθὲς τὸ ράντινα μὲ φάρμακα δηλητηριώδη. Εἶναι ἰσχυρὸ δηλητηριώδη! Θὰ πεθάνεις! Ὁ Τοῦρκος ἀξιωματικὸς μένει ἀναυδος καὶ γεμάτος κατάπληξη ἐρωτᾷ: «Καλά,

ἀφοῦ τὸ ξέρεις ὅτι σὲ λίγο θὰ δώσω διαταγὴ νὰ σᾶς σκοτώσουν, γιατί δὲν μὲ ἄφησες νὰ τὸ φάω καὶ ἔτσι νὰ μὲ ἐκδικηθεῖς; Καὶ ὁ δάσκαλος τοῦ ἀπάντησε μὲ εἰρήνῃ καὶ γαλήνῃ: Εἶμαι Χριστιανὸς Ὁρθόδοξος καὶ τώρα πρόκειται νὰ φύγω ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸ καὶ νὰ παρουσιασθῶ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Δὲν θὰ ἤθελα νὰ βαρύνω τὴ ψυχὴ μου μὲ μιὰ ἁμαρτία τόσο βαρειά, ὅπως εἶναι ἡ μὴ προειδοποίησις τοῦ ἐχθροῦ μου γιὰ τὸν θανάσιμον κίνδυνον ποὺ διατρέχει, καταργώντας ἔτσι τὴ μεγάλη ἐντολὴ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγνώμης πρὸς αὐτόν. Ὁ Τοῦρκος ἀξιωματικὸς συγκλονίζεται γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ. Στρέφεται καὶ λέει στοὺς στρατιῶτες: «Ἄν ἔβρισκα ἓναν τέτοιο Τοῦρκο, τόσο πιστὸ καὶ μὲ τόση ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐχθρούς, θὰ ἔδινά καὶ

τὴ ζωὴ μου ἀκόμα. Μαζέψτε τὰ ὄπλα καὶ ἀφήστε τοὺς ὄλους ἐλεύθερους». Ἡ δύναμις τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγνώμης εἶναι ἰσχυρότερη ἀπὸ ὅλα τὰ ὄπλα. Νικάει τὰ πάντα. Τὰ θεϊκὰ μάτια τοῦ Ἐσταυρωμένου Θεανθρώπου

καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μᾶς καλοῦν καὶ μᾶς παρακαλοῦν ἀνὰ τοὺς αἰῶνες. Νὰ μιμηθοῦμε τὸν τρόπο τῆς Ἁγίας Του ζωῆς. Νὰ Τὸν μιμηθοῦμε στὶς δικεῖς Του ἀρετές. Γιατὶ ἔτσι θὰ μάθουμε: Νὰ ἀνεχώμαστε τίς ἀδυναμίες τῶν πλησίον μας. Νὰ ὑπομένουμε καὶ νὰ ὑποχωροῦμε στὶς ἀδικίες. Νὰ συγχωροῦμε καὶ νὰ θυσιάζουμε τὰ δικαιώματά μας. Θὰ μοῦ πῆτε «Δύσκολα τὰ πράγματα». Καὶ εἶναι ὄντως δύσκολα, ὄχι ὅμως καὶ ἀκατόρθωτα. Ἄν ἐνωθοῦμε μαζὶ μὲ τὸν Χριστό, τότε ὅλα εἶναι δυνατά. Ἀπὸ μας περιμένει τὴν ἀνταπόκρισίν μας. Περιμένει τὰ ἔργα τῶν ἀρετῶν μας, μὲ πρῶτες τὴν ἀληθινὴ μετάνοια, τὴν ἐπιείκεια, τὴν πραότητα, τὴν μακροθυμία καὶ τὴν ἀγάπη.

• Ένας πατέρας με οικονομική άνεση, θέλοντας να διδάξει στο γιό του τί σημαίνει φτώχεια, τον πήρε μαζί του για να περάσουν λίγες μέρες στο χωριό, σε μιὰ οικογένεια που ζούσε στο βουνό. Πέρασαν τρεις μέρες και δύο νύχτες στην αγροικία. Καθώς επέστρεφαν στο σπίτι, μέσα στο αυτοκίνητο, ο πατέρας ρώτησε τὸ γιό του. «Πῶς σοῦ φάνηκε ἡ ἐμπειρία;». «Ὡραία» ἀπάντησε ὁ γιὸς μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στοῦ κενό. «Καὶ τί ἔμαθες;» συνέχισε μὲ ἐπιμονή ὁ πατέρας. Ὁ γιὸς ἀπάντησε: «Ἐμεῖς ἔχουμε ἓνα σκύλο, ἐνῶ αὐτοὶ τέσσερις. Ἐμεῖς διαθέτουμε μία πισίνα πὸν φτάνει μέχρι τὴ μέση τοῦ κήπου, ἐνῶ αὐτοὶ ἓνα ποτάμι δίχως τέλος μὲ χρυστάλλινο νερό, μέσα καὶ γύρω ἀπὸ τὸ ὅποιο ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ὁμορφιές. Ἐμεῖς εἰσάγουμε φαναράκια ἀπὸ τὴν Ἀσία γιὰ νὰ φωτίζουμε τὸν κήπο μας, ἐνῶ αὐτοὶ φωτίζονται ἀπὸ τὰ ἀστέρια καὶ τὸ φεγγάρι. Ἐμεῖς ἀγοράζουμε τὸ φαγητό μας, αὐτοὶ πάλι, σπέρνουν καὶ θερίζουν γι' αὐτό. Ἐμεῖς ἀκοῦμε CDs. Αὐτοὶ ἀπολαμβάνουν μιὰ ἀπέραντη συμφωνία ἀπὸ πουλιά, βατράχια, καὶ ἄλλα ζῶα. Καὶ ὅλα αὐτὰ διακόπτονται πὸν καὶ πὸν ἀπὸ τὸ ρυθμικὸ τραγούδι τοῦ γείτονα πὸν ἐργάζεται στοῦ χωράφι. Ἐμεῖς μαγειρεύουμε μὲ ἠλεκτρικὴ κουζίνα. Αὐτοὶ ὅ,τι τρῶνε ἔχει αὐτὴ τὴ θεσπέσια γεύση, μιὰ καὶ μαγειρεύουν στὰ ξύλα. Ἐμεῖς γιὰ νὰ προστατευθοῦμε, ζοῦμε περικιλωμένοι ἀπὸ ἓναν τοῖχο μὲ συναγερμό. Αὐτοὶ ζοῦν μὲ τὶς ὀρθάνοιχτες πόρτες τους, προστατευόμενοι ἀπὸ τὴν φιλία τῶν γειτόνων τους. Ἐμεῖς ζοῦμε καλωδιωμένοι μὲ τὸ κινητό, τὸν ὑπολογιστή, τὴν τηλεόραση. Αὐτοὶ ἀντίθετα συνδέονται μὲ τὴν ζωή, τὸν οὐρανό, τὸν ἥλιο, τὸ νερό, τὸ πράσινο τοῦ βουνοῦ, τὰ ζῶα τους, τοὺς καρπούς τῆς γῆς τους, τὴν οικογένειά τους». Ὁ πατέρας ἔμεινε ἔκθαμβος ἀπὸ τὶς ἀ-

παντήσεις τοῦ γιοῦ του. Καὶ ὁ γιὸς ὀλοκλήρωσε μὲ τὴ φράση «Σὲ εὐχαριστῶ πατέρα πὸν μὰς δίδαξες πόσο φτωχοὶ εἴμαστε!»

• Ὅπως εἶναι ἤδη γνωστὸ ψηφίστηκε στὴν Βουλὴ ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν βουλευτῶν τὸ νομοσχέδιο γιὰ τὴν κατάσχευὴ Τεμένους στοῦ Βοτανικό. Ἐμεῖς, νὰ ὑπερασπιστοῦμε τὰ δικαιώματα τῶν μουσουλμάνων, ὥστε νὰ ἔχουν τὸ δικό τους τόπο λατρείας καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ ὑστέθημα τοῦ Ἑλληνα φορολογουμένου. Οἱ μουσουλμάνοι ἐν ἀντιθέσει, σέβονται τοὺς δικούς μας Ἱεροὺς Ναοὺς; Ὅπως σημειώνει λοιπὸν ἡ ἐφημερίδα «Ἀντιφωνητῆς 1-9-2011»: «Ὁ Ὄργανισμὸς Ἀσφάλειας καὶ Συνεργασίας (ΟΑΣΕ) δικαίωσε τὶς προειδοποιήσεις τῶν χριστιανῶν θρησκευτικῶν ἡγετῶν καὶ ἱστορικῶν. Μετὰ ἀπὸ ἔρευνα πὸν ἔκανε συγκέντρωσε ἀποτελέσματα σὲ ἀναφορὰ μὲ τίτλο «ἐξαφάνιση πολιτιστικῆς παρουσίας καὶ παραβίαση τοῦ διεθνοῦς δικαίου στὴν Βόρειο Κύπρο» στὴν ὁποία ἀναφέρεται πῶς ἡ χριστιανικὴ κληρονομιά στοῦν τουρκικὸ τομέα τῆς Κύπρου κοντεύει νὰ ἐξαφανιστεῖ. Στὴν ἀναφορὰ περιέχονται τὰ ἐξῆς ἐντυπωσιακὰ στοιχεῖα. Ἀπὸ τὴν ἔναρξη τῆς τουρκικῆς κατοχῆς στὴν Κύπρο τὸ 1974, μέχρι σήμερα 500 περίπου ἐκκλησίες καταστράφηκαν. Κάποιες κατεδαφίστηκαν ἐντελῶς, ἐνῶ ἄλλες ἀχρηστεύθηκαν. Ἱστορικὰ μνημεῖα πὸν βρισκόνταν μέσα στὶς ἐκκλησίες καταστράφηκαν, 15.000 εἰκόνες καὶ τοιχογραφίες καταστράφηκαν, ἐνῶ πολλὲς πουλῆθηκαν φτηνά

στη μαύρη αγορά. 77 έκκλησίες μετατράπηκαν σε τζαμιά, ενώ 28 μετατράπηκαν από τον τουρκικό Στρατό σε στρατιωτικά νοσοκομεία. Και ο δημοσιογράφος εύστοχα σχολιάζει «Βεβαίως δεν περιμέναμε από κανέναν ΟΑΣΕ να μās πεί τί σημαίνει τουρκική Κατοχή. Κι' ως μὴν ξεχνάμε ὅτι στὸν ἴδιο ὄργανισμό κάθε χρόνο οἱ τουρκικὲς ὀργανώσεις Θράκης μυξοκλαίγονται γιὰ κάποιο σύνθημα ποὺ ἀπὸ τοὺς ἴδιους γράφτηκε σὲ αὐλότοιχο τζαμιού». Ἄντι νὰ προασπιστοῦμε τὰ δικαιώματά μας προσπαθοῦμε νὰ τὸ «παίξουμε» πολιτισμῶν καὶ ὑπεράνω καὶ νὰ ἔχουμε ὡς κύρια τακτική μας τὴν τακτικὴ τῆς ὑποχωρήσεως. Δὲν πρέπει νὰ σηκώσουμε καὶ ἐμεῖς κάποτε τὸ δικό μας «μπαϊράκι» καὶ νὰ σταματήσουμε νὰ εἴμαστε πειθήνια ὄργανα ἐξωγενῶν κέντρων ἀποφάσεων, τὰ ὁποῖα οὐδεμία συμπάθεια τρέφουν γιὰ τὴ χώρα μας;

- Ὁ Λυκοῦργος ἦταν ἄριστος νομοθέτης τῆς Σπάρτης. Ὅταν πέθανε ὁ ἀδελφός του, ποὺ ἦταν Βασιλιάς τῶν Λακεδαιμονίων, οἱ Σπαρτιάτες ὡς ἔμπειροι καθηγητὲς τῆς πολιτικῆς διοικήσεως, ἔκριναν εὐλόγο νὰ παραδώσουν τὸ σκήπτρο τῆς ἐξουσίας στὰ χέρια τοῦ Λυκούργου. Ὅταν τὸ ἔμαθε αὐτὸ ἡ σύζυγος τοῦ ἀποθανόντος Βασιλέως, ἀπὸ τὸν φόβο της, ἐπειδὴ ἦταν ἔγκυος, μήπως κακοπονεῖ αὐτὸ στὸ νέο ἡγεμόνα καὶ τὴν κακοποιήσει, διότι ὑπῆρχε ὁ κίνδυνος ἐὰν γεννοῦσε ἀγοράκι, μὲ τὸν καιρὸ, ὡς γνήσιος κληρονόμος νὰ τοῦ ἀφαιρέσει τὴν Βασιλεία, πῆγε ἀπὸ μόνη της καὶ τοῦ ἀπεκάλυψε τὴν ἀλήθεια. Μάλιστα, τοῦ ὑποσχέθηκε πῶς ἂν ἤθελε ἦταν ἔτοιμη μὲ κάποιο ποτὸ ἢ ἄλλο ἀντιφάρμακο νὰ ἀποβάλλει τὸ βρέφος, γιὰ νὰ μείνει ἀσφαλὲς τὸ Βασίλειό του, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος νὰ ζεῖ

χωρὶς ἀντιπάλους. Ὁ Λυκοῦργος προσποιήθηκε πῶς τοῦ ἄρεσε ἡ συμβουλή. Ὅμως, εἶπε στὴν χήρα νὰ μὴν ἐπιχειρήσει κάτι τέτοιο, γιατί ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ βλάψει τὸν ἑαυτό της μὲ τὸ φάρμακο ἐκεῖνο, ἀλλὰ νὰ ἀφήσει νὰ γεννηθεῖ τὸ παιδί στὸν καιρὸ του καὶ ἐκεῖνος εἶχε τὸν κατάλληλο τρόπο νὰ ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὴν παρουσία του, χωρὶς σύγχυση καὶ ταραχή. Πίστευε στὰ λόγια του ἡ Βασίλισσα. Ἔτσι, δὲν ἔκανε κανένα κακό. Καὶ σὰν ἦρθε ὁ χρόνος νὰ γεννήσει καὶ γέννησε γυιό, ὁ Λυκοῦργος, ἀφοῦ πῆρε τὸ βρέφος, τὸ ἔφερε ἐνώπιον τῆς Συγκλήτου καὶ εἶπε «Λακεδαιμόνιοι, νὰ ὁ Βασιλεὺς σας. Αὐτὸς εἶναι γνήσιος καὶ νόμιμος καὶ ὄχι ἐγώ. Καὶ ἀμέσως ἔβγαλε τὰ παράσημα τῆς Βασιλείας, τὰ ἔβαλε πάνω στὸ παιδί καὶ τὸ ἀνηγόρευσε Βασιλέα, δίνοντάς του τὸ ὄνομα Χαρίλαος. Μὲ αὐτὴν του τὴν συμπεριφορὰ ἔδειξε σὲ ὅλους ὅτι περισσότερο σεβόταν καὶ ἐλάμβανε ὑπ' ὄψιν του τὴν τιμιότητα ἀπὸ τὴν δόξα καὶ τὰ μεγαλεῖα τῆς ἐξουσίας. Εἶναι αὐτὴ ἡ στάσις ποὺ κατάξιώνει τὸν ἄνθρωπο. Αὐτὴ ποὺ χαρκτηρίζει τὸν ἄρχοντα, τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς.

- Ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἦταν ἔφηβος εἶδε μιὰ μερὰ ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά μιὰ βάρκα ποὺ κινδύνευε νὰ ἀνατραπῆ ἀπὸ τὰ ἀγριεμένα κύματα. Διέταξε τότε τοὺς συνοδοὺς του νὰ σπεύσουν σὲ βοήθεια μὲ μιὰ ἄλλη βάρκα. Ἀλλὰ ἐπειδὴ κανεὶς τους δὲν τολμοῦσε νὰ ἀντιμετωπίσει τὴ μανία τοῦ πελάγους, μπῆκε ὁ ἴδιος στὴ βάρκα. Κι' ὅταν οἱ αὐλικοὶ θέλησαν νὰ τοῦ δείξουν τὸν κίνδυνο ποὺ διέτρεχε, ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς ἀποκρίθηκε: «Προτιμῶ νὰ γίνω συμμέτοχος στὸ θάνατο τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν, παρὰ θεατῆς του».

Μιά μέρα έμφανίστηκε σὲ ἓνα χωριὸ ἕνας ἄνδρας μὲ γραβάτα. Ἀνέβηκε σὲ ἓνα παγκάκι καὶ φώναξε σὲ ὅλο τὸν τοπικὸ πληθυσμὸ ὅτι θὰ ἀγοράζε ὅλα τὰ γαϊδούρια ποὺ θὰ τοῦ πῆγαιναν, ἔναντι 100 εὐρῶ μετρητά. Οἱ ντόπιοι τὸ βρῆκαν λίγο περίεργο, ἀλλὰ ἡ τιμὴ ἦταν πολὺ καλὴ καὶ ὅσοι προχώρησαν στὴν πώληση γύρισαν σπῆτι μὲ τὸ τσαντάκι γεμάτο καὶ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Ὁ ἄνδρας μὲ τὴ γραβάτα ἐπέστρεψε τὴν ἐπομένη μέρα καὶ πρόσφερε 150 εὐρῶ γιὰ κάθε ἀπούλητο γάιδαρο, κι' ἔτσι οἱ περισσότεροι κάτοικοι πούλησαν τὰ ζῶα τους. Τὶς ἐπόμενες ἡμέρες προσέφερε 300 εὐρῶ γιὰ ὅσα ἐλάχιστα ζῶα ἦταν ἀκόμα ἀπούλητα μὲ ἀποτέλεσμα καὶ οἱ τελευταῖοι ἀμετανόητοι νὰ πούλησουν τὰ γαϊδούρια τους. Μετὰ συνειδητοποίησε ὅτι στὸ χωριὸ δὲν ἔμεινε πιὰ οὔτε ἓνας γαῖδαρος καὶ ἀνακίνησε σὲ ὅλους ὅτι θὰ ἐπέστρεφε μετὰ ἀπὸ μία ἐβδομάδα γιὰ νὰ ἀγοράσει ὅποιοδήποτε γάιδαρο ἔβρισκε ἔναντι 500 εὐρῶ. Καὶ ἀποχώρησε. Τὴν ἐπομένη ἡμέρα ἀνέθεσε στὸν συνεταιρὸ του τὸ κοπάδι τῶν γαϊδάρων ποὺ εἶχε ἀγοράσει καὶ τὸν ἔστειλε στὸ ἴδιο χωριὸ μὲ ἐντολὴ νὰ τὰ πούλησει ὅλα στὴν τιμὴ τῶν 400 εὐρῶ τὸ ἓνα. Οἱ κάτοικοι, βλέποντας τὴν δυνατότητα νὰ κερδίσουν 100 εὐρῶ ἀγόρασαν ξανὰ τὰ ζῶα τους 4 φορές πιὸ ἀκριβὰ ἀπὸ ὅ,τι τὰ εἶχανε πούλησει, καὶ γιὰ νὰ τὸ κάνουν αὐτὸ ἀναγκάστηκαν νὰ ζητήσουν δάνειο ἀπὸ τὴν τοπικὴ τράπεζα. Ὅπως φαντάζεστε, μετὰ τὴν συναλλαγὴ οἱ δυὸ ἐπιχειρηματίες ἔφυγαν διακοπὲς σὲ ἓνα φορολογικὸ παράδεισο τῆς Καραϊβικῆς, ἐνῶ οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ βρέθηκαν ὑπερχρεωμένοι, ἀπογοητευμένοι καὶ μὲ τὰ γαϊδούρια στὴν κατοχὴ τους

ποὺ δὲν ἄξιζαν πλέον τίποτα. Φυσικά, οἱ ἀγρότες προσπάθησαν νὰ πούλησουν τὰ ζῶα γιὰ νὰ καλύψουν τὰ χρέη. Μάταια. Ἡ ἄξια τοὺς εἶχε πατώσει. Ἡ τράπεζα λοιπὸν κατέσχεσε τὰ γαϊδούρια καὶ ἐν συνεχείᾳ τὰ νοίκιασε στοὺς πρῶνι ἰδιοκτῆτες τους. Ὁ τραπεζίτης ὅμως πῆγε στὸν δήμαρχο τοῦ χωριοῦ καὶ τοῦ ἐξήγησε ὅτι ἐὰν δὲν ἀνακτοῦσε τὰ κεφάλαια ποὺ εἶχε δανείσει θὰ κατέρρεε καὶ αὐτός, καὶ κατὰ συνέπεια θὰ ζητοῦσε ἀμέσως τὸ κλείσιμο τῆς ἀνοικτῆς πίστωσης ποὺ εἶχε μὲ τὸ δῆμο. Πανικόβλητος ὁ δήμαρχος καὶ γιὰ νὰ ἀποφύγει τὴν καταστροφὴ, ἀντὶ νὰ δώσει λεφτὰ στοὺς κατοίκους τοῦ χωριοῦ γιὰ νὰ καλύψουν τὰ χρέη τους, ἔδωσε λεφτὰ στὸν τραπεζίτη, ὁ ὁποῖος παρεπιπτόντως ... ἦταν κουμπάρος τοῦ δημοτικοῦ συμβούλου... Δυστυχῶς ὅμως ὁ τραπεζίτης ἀφοῦ ἀνέκτησε τὸ κεφάλαιό του, δὲν ἔσβησε τὸ χρέος τῶν κατοίκων, καὶ οὔτε τὸ χρέος τοῦ δήμου, ὁ ὁποῖος φυσικὰ βρέθηκε ἓνα βῆμα πρὶν τὴ πτώχευση. Βλέποντας τὰ χρέη νὰ πολλαπλασιάζονται καὶ στριμωγμένοι

ἀπὸ τὰ ἐπιτόκια, ὁ δήμαρχος ζήτησε βοήθεια ἀπὸ τοὺς γειτονικοὺς δήμους. Αὐτοὶ ὅμως τοῦ ἔδωσαν ἀρνητικὴ ἀπάντηση, γιὰτὶ ὅπως τοῦ εἶπαν εἶπαν ὑποστῆ τὴν ἴδια ζημιὰ μὲ τοὺς δικούς τους γαϊδάρους... Ὁ τραπεζίτης τότε ἔδωσε στὸν δήμαρχο τὴν «ἀνιδιοτελῆ» συμβουλὴ νὰ μειώσει τὰ ἔξοδα τοῦ δήμου: λιγότερα λεφτὰ γιὰ τὰ σχολεῖα, γιὰ τὸ νοσοκομεῖο τοῦ χωριοῦ, γιὰ τὴν δημοτικὴ ἀστυνομία, κατάργηση τῶν κοινωκῶν προγραμματῶν τῆς ἔρευνας, μείωση τῆς χρηματοδότησης γιὰ καινούρια ἔργα ὑποδομῶν... Αὐξήθηκε ἡ ἠλιθία συνταξιοδότησης, ἀπολύθηκαν οἱ περισσότεροι ὑπάλληλοι τοῦ δημαρχείου, ἔ-

πεσαν οί μισθοί και αύξήθησαν οί φόροι. Ήταν έλεγε αναπόφευκτο, αλλά ύποσχοταν με αυτές τες διορθωτικες άλλαγες «να βάλει τάξη στη λειτουργία του δημοσίου, να βάλει τέλος στις σπατάλες» και να ... ήθικοποιήσει τὸ εμπόριο τῶν γαιδάρων. Ἡ ιστορία ἄρχισε να γίνεται ενδιαφέρουσα ὅταν μαθεύτηκε πὼς οί δυὸ ἐπιχειρηματίες και ὁ τραπεζίτης εἶναι ξαδέλφια και μένουν μαζί σὲ ἓνα νησι κοντὰ στις Μπαχάμες τὸ ὁποῖο και ἀγόρασαν... με τὸν ἰδρώτα τους. Ὅνομάζονται **οἰκογένεια Χρηματοπιστωτικῶν Ἀγορῶν** και με μεγάλη γενναιότητα προσφέρθηκαν να χρηματοδοτήσουν τὴν ἐκλογικὴ ἐκστρατεία τῶν δημάρχων τῶν χωριῶν τῆς περιοχῆς. (Περιοδικὴ ἔκδοση Ἰεροῦ Ναοῦ Ἀγίας Ζώνης Πατησῶν, Ὀκτώβριος 2011)

ΔΥΟ ΕΜΠΟΡΟΙ

Ἡ ἀντιζηλία ἔγινε ἔχθρα. Ήταν γειτονικά τὰ μαγαζιά τους, αλλά μακριὰ οί καρδιές. Ήταν ἀπὸ τὴν ἴδια πόλη και ἀπὸ χρόνια γνώριμοι, αλλά τους χωρίζε ἀγεφύρωτη ψυχικὴ ἀπόσταση. Πὼς σκληραίνουν οί ἀνθρώπινες καρδιές, ὅταν ἡ μικρὴ ζήλια μεγαλώσει και γίνε ἐχθρότητα. Ὅλο και κρυφοκοίταζαν ὁ ἓνας γιὰ τὸν ἄλλον, ποιὸς μπαίνει, ποιὸς βγαίνει, ἀπὸ τὸ κατὰστημα τοῦ κοντινοῦ μαγαζιοῦ... Βασάνιζε ἡ σκέψη: Θὰ ἔχει σήμερα μεγαλύτερες εἰσπράξεις ὁ συνάδελφος; Τί να ψώνισαν αὐτοί οί πελάτες ποὺ βγήκαν ἀπὸ τὸ κατὰστημα με τίς μεγάλες τσάντες; Ἡ ἀντιζηλία γινόνταν κουβέντες με τους πελάτες, λόγια κατηγορίας, φθόνος ποὺ μόλυνε τὴν ψυχὴ τους. Ἀρχισαν να σκανδαλίζονται οί ἀγοραστές. Τί ἔπαθαν τοῦτοι οί ἄνθρωποι και μισοῦνται; Δουλειές ἔχουν, τὸ σπίτι τους τὸ ἔχουν, γιατί ἔχθρευόνται; Πόσο παράξενος γίνετα ὁ ἓνας ἄνθρωπος γιὰ τὸν ἄλλο ἄνθρωπο, πόσο ξένος, κι' ἄς εἶναι κοντινός. Ὅταν μπεῖ τὸ μικρόβιο τῆς ζήλιας και ἀπολέμητο μεγαλώσει στὴν καρδιά, γίνετα τύρρανος και στὴν ἐργασία και στὸ σπίτι και στὸν ὕπνο. Αὐτὴ ἡ ταραχὴ τῆς σκέψης, ξύπνησε φαίνετα τὴ συνεί-

δηση τοῦ ἐνὸς ἐμποροῦ και ζήτησε τὴ συμβουλὴ ἐνὸς ἱερέως. Ἐκεῖνος τοῦ ἀποκριθῆκε «Δὲν τὸ θέλει ὁ Θεὸς αὐτό. Μὴν ἀφήνεις τὸ κακὸ να σε τρώει. Εἶναι ἄδικο να μὴ χαίρεσαι ὅ,τι ἔχεις, ὅ,τι κερδίζεις γιὰ τὴν οἰκογένειά σου, και να κοιτάξεις δίπλα. Ταράξεις τὴν ἡρεμία σου, μαραινεις τὴ ζωὴ σου». Ἀλήθεια εἶναι ὅσα λές, πάτερ μου, αλλά δύσκολα. Δὲν δέχεται τὸ μέσα μου ν' ἀλλάξω. «Ἀρχισε ἀπὸ κάτι εὐκόλο και ἀπλὸ τοῦ λέει ὁ πάτερ. Νά, ὅταν ἔρχονται να ἀγοράσουν κάτι ἀπὸ τὸ κατὰστημα σου και τυχαίνει να μὴν τὸ ἔχεις, σύστησε τους να πάνε στὸν γείτονα σου». Καὶ αὐτὸ μου φαίνετα δύσκολο, σχεδὸν ἀδύνατο. Πάλευε μέσα του. Μιὰ μέρα ὅμως τοῦ ἤρθε φυσικά και ἀβίαστα κι' εἶπε με ἀπλότητα στὸν πελάτη. Πρέπει να τὸ ἔχει αὐτὸ ποὺ ζητᾶτε ὁ ἄλλος ἔμπορος ἐδῶ κοντά. Βγήκε ὡς τὴν πόρτα και τοῦ ἔδειξε. Νά, φαίνετα τὸ μαγαζι. Σὲ κάθε περίσταση παρόμοια ἐπαναλάμβανε τὴν ἴδια στάση, τὴν ἴδια παρακίνηση. Κάποια φορὰ πληροφορήθηκε ὁ ἄλλος ἔμπορος, ὅτι πολλοί ἀπὸ τους ἀγοραστές ἔρχονται με τὴν προτροπὴ τοῦ συναδέλφου, ποὺ τὸν θεωροῦσε ἐχθρό. Λύγισε ἡ ψυχὴ του, μαλάκωσε. Ἐνα βράδυ ἔκλεισε νωρίτερα τὸ μαγαζι και πήγε να τὸν εὐχαριστήσε και να τοῦ ζητήσε συνγνώμη. Ήταν πολὺ συγκινητικὴ ἡ σκηνὴ ποὺ ἀκολούθησε. Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ σούρουπο οί δυὸ ἔμποροι ἔζησαν στὸ φῶς τῆς ἀγάπης. Ἐγιναν στενοί φίλοι. Κέρδισαν τὴν εἰρήνη.

 Ἡ Ἀδελφότητα
τοῦ Ἁγίου Ραφαήλ
εὐχεται
εἰς τους εὐλαβεῖς προσκυνητῆς
ἡ εἰρήνη τοῦ ἐν σηλαίῳ
και φάτνη τεχθέντος Θεοῦ
ἃς εἶναι
 στῆς καρδιές ὄλων σας

**ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΙΕΡΩΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2011**

ΠΕΜΠΤΗ 1 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Άγιασμός

ΚΥΡΙΑΚΗ 4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας
Ὁρθρος - Λειτουργία 7.30 - 10.15 π.μ.

ΔΕΥΤΕΡΑ 5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Τοῦ Ἁγίου Σάββα τοῦ Ἡγιασμένου
Ὁρθρος - Λειτουργία 7.30 - 9.30 π.μ.

ΤΡΙΤΗ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Τοῦ Ἁγίου Νικολάου Μύρων
Ὁρθρος - Λειτουργία 7.30 - 9.30 π.μ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ἡ Σύλληψις τῆς Ἁγίας Ἄννης
Ὁρθρος - Λειτουργία 7.30 - 9.30 π.μ.

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Τῶν Ἁγίων Προπατόρων
Ὁρθρος - Λειτουργία 7.30 - 10.15 π.μ.

ΠΕΜΠΤΗ 15 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου
Ὁρθρος - Λειτουργία 7.30 - 9.30 π.μ.

ΣΑΒΒΑΤΟ 17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Τοῦ Ἁγίου Διονυσίου
Ὁρθρος - Λειτουργία 7.30 - 9.30 π.μ.

ΚΥΡΙΑΚΗ 18 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Τοῦ Ἁγίου Σεβαστιανοῦ
Ὁρθρος - Λειτουργία 7.30 - 10.15 π.μ.

ΤΡΙΤΗ 20 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Τοῦ Ἁγίου Ἰγνατίου τοῦ Ἱερομάρτυρος
Ὁρθρος - Λειτουργία 7.30 - 9.30 π.μ.

ΚΥΡΙΑΚΗ 25 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ἡ Γέννησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ
Ὁρθρος - Λειτουργία 7.30 - 10.30 π.μ.

ΔΕΥΤΕΡΑ 26 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Ἡ Σύναξις τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου
Ὁρθρος - Λειτουργία 7.30 - 9.30 π.μ.

ΤΡΙΤΗ 27 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Τοῦ Ἁγίου Στεφάνου Προτομάρτυρος
Ὁρθρος - Λειτουργία 7.30 - 9.30 π.μ.

Ν Η Σ Τ Ε Ι Α

Συνεχίζεται ἡ νηστεία τῶν Χριστουγέννων ἕως τὶς 24 Δεκεμβρίου.
Δὲν τρώμε κρέας, αὐγά, τυριά, γάλα. Τρώμε μόνο ψάρι μέχρι 17 Δεκεμβρίου.
Τὴν Τετάρτη καὶ τὴν Παρασκευὴ δὲν τρώμε λάδι.

**Ε Π Ι Σ Κ Ε Ψ Ε Ι Σ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΡΑΦΑΗΛ**

Κάθε ἡμέρα ἀνοικτὰ
Ἐκτὸς

1.00 - 4.00 τὸ μεσημέρι κλειστὰ

**Π Α Ρ Α Κ Λ Η Σ Ε Ι Σ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟ ΡΑΦΑΗΛ**

καὶ προσκύνησις Τεμαχίου
Ἁγίου Λειψάνου

Κάθε Τετάρτη στὶς 4.30 μ.μ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΡΑΦΑΗΛ - Μηνιαῖο Ἐνημερωτικὸ Δελτίο
Ἰδιοκτήτης: Ἀδελφότης Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολῆς «Ὁ Ἅγιος Ραφαήλ»
Ἔδρα: Ἄνω Σοῦλι Μαραθῶνος, **Ἰστοσελίδα:** www.agiosrafael.gr
Ἐκδότης-Δι/ντῆς: π. Ραφαήλ Ἀλιπαριμάκης, τηλ. 22940-61151 καὶ 6979835185,
e-mail: p.rafael@agiosrafael.gr - Ἐπιστολές, ἐμβάσματα ἢ προαιρετικὲς
συνδρομὲς ἀποστέλλονται εἰς δ/ση: π. Ραφαήλ, Τ.Θ. 7, Τ.Κ. 19007 Μαραθῶνα.